

Euroopan yhteisöjen virallinen lehti

ISSN 1024-302X

C 333

39. vuosikerta

7. marraskuuta 1996

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

Ilmoitusnumero

Sisältö

Sivu

I Tiedonantoja

Neuvosto

96/C 333/01

Neuvoston 23 päivänä heinäkuuta 1996 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 189 c artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen vahvistama yhteinen kanta (EY) N:o 59/96 neuvoston asetuksen antamiseksi asetuksella (EY) N:o 2686/94 perustetun erityisen tukijärjestelmän jatkamisesta perinteisille banaanien AKT-toimittajavaltioille

1

96/C 333/02

Neuvoston 27 päivänä syyskuuta 1996 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 189 b artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen vahvistama yhteinen kanta (EY) N:o 60/96 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin antamiseksi kuluttajansuojasta kuluttajille tarjottavien tuotteiden hintojen ilmoittamisessa

7

I

(Tiedonantoja)

NEUVOSTO

Neuvoston 23 päivänä heinäkuuta 1996 vahvistama

YHTEINEN KANTA (EY) N:o 59/96

neuvoston asetuksen (EY) N:o . . /96 antamiseksi asetuksella (EY) N:o 2686/94 perustetun erityisen tukijärjestelmän jatkamisesta perinteisille banaanien AKT-toimittajavaltioille

(96/C 333/01)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 130 w artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,noudattaa perustamissopimuksen 189 c artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsoo, että

neljännen AKT—EY-yleissopimuksen banaaneihin liittyvässä pöytäkirjassa N:o 5 määrätään, että mitään Afrikan, Karibian tai Tyynenmeren valtiota (AKT-valtiota) ei saa asettaa niiden yhteisön markkinoille suuntautuvan banaanien viennin suhteen aikaisempaa tai nykyistä tilannetta huonompaan tilanteeseen sen perinteisille markkinoille pääsyn tai sen etujen näillä markkinoilla osalta,

kansalliset markkinajärjestöt ovat taanneet tähän asti perinteisille banaanien AKT-toimittajavaltioille menekin näiden tuotannolle perinteisillä markkinoilla ja ovat auttaneet näitä saavuttamaan riittävän tulotason näillä samoilla markkinoilla,

asetuksessa (ETY) N:o 404/93 ⁽⁴⁾ perustetussa banaani-alan yhteisessä markkinajärjestelyssä vahvistetaan perinteisten AKT-toimittajavaltioiden etujen säilyttäminen yhteisön markkinoilla edellä mainitun yhteisön sitoumuksen mukaisesti,

on kuitenkin vaarana, että uuden markkinajärjestelyn käyttöönottoaminen ja tarve mukautua siihen vaarantavat AKT-toimittajavaltioiden järjestelmän toteuttamiskelpoisuuden,

on tarpeen ponnistella erityisesti uusiin markkinaolosuhteisiin mukautumiseksi niin, että tarjottuja mahdollisuuksia voidaan hyödyntää,

uusien markkinoiden rakenne ja luonne sekä näillä markkinoilla pysymiseen vaadittavat kaupan pitämisen ponnistelut ovat uusia tekijöitä, joista tiettyjä perinteiset AKT-toimittajavaltiot sen paremmin kuin tuotteen jakelijat eivät ole voineet ennakoida,

neljännen AKT—EY-yleissopimuksen mukaisesti myönnetyn teknisen ja taloudellisen avun lisäksi olisi myönnet-

⁽¹⁾ EYVL N:o C 92, 28.3.1996, s. 16⁽²⁾ EYVL N:o C 204, 15.7.1996, s. 37⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 21 päivänä kesäkuuta 1996 (sitä ei ole vielä julkaistu virallisessa lehdessä), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 23 päivänä heinäkuuta 1996 (sitä ei ole vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 23 päivänä heinäkuuta 1996 (sitä ei ole vielä julkaistu virallisessa lehdessä).⁽⁴⁾ EYVL N:o L 47, 25.2.1993, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 3290/94 (EYVL N:o L 349, 31.12.1994, s. 105).

tävä tukea uusiin markkinaolosuhteisiin mukautuvien tuottajien auttamiseksi ja erityisesti laadun, kaupan pitämisen menetelmien ja kilpailukyvyyn parantamiseksi,

markkinoiden uudet olosuhteet voivat aiheuttaa väliaikaisia häiriöitä markkinoilla ja erityisesti yhteisön markkinoiden niillä aloilla, joiden toimittajat perinteisesti ovat AKT-valtioita,

nämä häiriöt voivat vaikuttaa vakavasti AKT-valtioiden harjoittamasta toiminnasta saataviin tuloihin ja sen seurauksena kyseisen tuotannon elinkelpoisuuteen tulevaisuudessa,

olisi siis myönnettävä taloudellista tukea, jonka avulla AKT-valtiot voivat pysytellä markkinoilla niiden vakaantumiseen ja markkinoilta saatavaan tyydyttävään taloudelliseen tulokseen asti,

tulotuen olisi täydennettävä samanlaisissa olosuhteissa syntyneen vientitulojen vakauttamisjärjestelmän (Stabex) mukaisia siirtoja,

tämän vuoksi olisi yhdenmukaistettava tulotuen laskeminen Stabex-siirtojen laskemisen kanssa,

asetuksella (EY) N:o 2686/94 ⁽¹⁾ on perustettu taloudellinen tuki tulotuen muodossa,

tämä asetus on lakannut olemasta voimassa 28 päivänä helmikuuta 1996,

Stabex-siirtojen ja edeltäväksi vuodeksi annettavan tulotuen laskemiseksi tarvittavat tilastot ovat saatavissa vasta jokaisen vuoden toisella vuosineljänneksellä, joten järjestelmän kaikkien vaatimusten täyttämiseksi on tarpeen jatkaa asetuksella (EY) N:o 2686/94 vahvistettujen säännösten soveltamista 31 päivään joulukuuta 1996, ja

tällä asetuksella vahvistetaan myös tekninen ja taloudellinen tuki, joka täydentää neljännessä AKT—EY-yleissopimuksessa määritettyä ja uusiin markkinaolosuhteisiin mukautuvien tuottajien auttamiseksi tarkoitetuille ohjelmille myönnettyä tukea,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Perustetaan erityinen tukijärjestelmä perinteisille banaanien AKT-toimittajavaltioille. Tätä tukea voidaan antaa teknisen ja taloudellisen ja/tai tulotuen muodossa.

2 artikla

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

- 'perinteisillä AKT-toimittajavaltioilla' liitteessä lueteltuja AKT-valtioita;
- 'banaaneilla' CN-koodiin 0803 kuuluvia tuoreita tai kuivattuja banaaneja, ei kuitenkaan jauhobanaaneja.

I OSASTO

TEKNINEN JA TALOUDELLINEN APU

3 artikla

1. Perinteisille AKT-toimittajavaltioille myönnetään teknistä ja taloudellista apua niiden mukautumisen helpottamiseksi banaanian yhteisen järjestelyn perustamisesta johtuviin uusiin markkinaolosuhteisiin.

2. Tämä tekninen ja taloudellinen apu on tarkoitettu tukemaan sellaisten banaanian ohjelmien toteuttamista, joilla pyritään saavuttamaan yksi tai useampi seuraavista tavoitteista:

- laadun parantaminen,
- tuotantoa, jakelua tai kaupanpitämistä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen mukauttaminen niin, että ne täyttävät asetuksen (ETY) N:o 404/93 2 artiklassa määritellyt laatuvaatimukset,
- tuotteiden kaupanpitämisen ja kilpailukyvyyn kehittämiseen tähtäävien tuottajajärjestöjen perustaminen,
- banaanielalle luodusta yhteisestä järjestelystä johtuvia yhteisön markkinaolosuhteita vastaamaan tarkoitettujen tuotanto- ja/tai kaupanpitostrategian laatiminen,
- koulutuksen, markkinoilla tiedottamisen, ympäristöystävällisten tuotantomenetelmien käyttöönottamisen, jakelukanavien kehittämisen, banaanintuottajille tarjottujen kaupallisten ja taloudellisten palveluiden kehittämisen ja/tai kilpailukyvyyn parantamisen edistäminen.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 286, 5.11.1994, s. 1

3. Apua voidaan antaa samankaltaisiin tavoitteisiin pyrkiville ohjelmille, joita tällä hetkellä rahoitetaan neljännen AKT—EY-yleissopimuksen mukaisesti tai joiden rahoituksesta huolehtivat kyseiseen yleissopimukseen osallistuneiden jäsenvaltioiden julkisyhteisöt, silloin kun tällainen apu johtaa näiden ohjelmien nopeampaan toteuttamiseen.

4 artikla

Komissio päättää ohjelman hyväksyttävyydestä ja myöntävän avun tasosta neuvoteltuaan kyseisen perinteisen AKT-toimittajavaltion kanssa. Se ottaa myös huomioon suunnitellun ohjelman yhteensopivuuden kyseisen AKT-valtion yleisten kehitystavoitteiden kanssa ja sen panoksen alueellisessa yhteistyössä muiden banaanintuottajien kanssa, erityisesti yhteisön tuottajien kanssa.

II OSASTO

TULOTUKI

5 artikla

1. Perinteiset AKT-toimittajavaltiot ovat oikeutettuja tulotukeen asetuksen (ETY) N:o 404/93 15 artiklan 1 kohdassa ilmoitetuissa rajoissa.

2. Tulotukea myönnetään, jos yleiset vaatimukset täyttävien banaanien yhteisöön viennistä saatavan tulon vähenys on suorassa suhteessa banaanialan yhteisen järjestelyn täytäntöönpanemisen seurauksena vallitseviin markkinaolosuhteisiin.

6 artikla

1. Tulotuki lasketaan kunkin perinteisen AKT-toimittajavaltion osalta hakemusvuonna yhteisöön vietyjen määrien sekä viitehinnan ja todellisen hinnan välisen erotuksen perusteella.

2. Viitehintana on keskihinta kyseisessä AKT-valtiossa tuotettua ja kuuden tämän asetuksen voimaantuloa edeltävän kalenterivuoden aikana yhteisöön vietyä banaanitonnia kohti, josta vähennetään kaksi alimman ja ylimmän hinnan vuotta.

Todellinen hinta on keskihinta kyseisessä AKT-valtiossa tuotettua ja suunnitellun soveltamisvuoden aikana yhteisöön vietyä banaanitonnia kohti.

3. Tulotuen tason laskentaan käytetään Euroopan yhteisöjen tilastotoimiston laatimia ja julkaisemia tilastoja yhteisöön tuonnista.

4. Komissio määrittää joka vuosi ennen 1 päivää heinäkuuta edeltävän vuoden tulotuen neuvoteltuaan kyseisen AKT-valtion kanssa.

III OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

7 artikla

1. Edellä I osaston mukaisesti tehdyt taloudelliset sitoumukset tulevat neljännen AKT—EY-yleissopimuksen määräysten mukaisesti AKT-valtioille myönnettyjen varojen lisäksi.

2. Edellä II osaston mukaisesti tehdyt taloudelliset sitoumukset tulevat neljännen AKT—EY-yleissopimuksen 186 artiklassa ja seuraavissa artikloissa määritellyn vientitulojen vakauttamisjärjestelmän mukaisesti myönnettyjen varojen lisäksi. Näin ollen II osastossa sallitaan tulotuen maksu ainoastaan, mikäli yleissopimuksen 186 artiklan ja seuraavien artiklojen mukaisesti samojen määrien osalta tehdyt siirrot eivät korvaa kokonaan hintojen laskun vaikutusta perinteisten AKT-toimittajavaltioiden tuloihin.

3. Tulotuen mukaiset maksut käytetään, perinteisen AKT-toimittajavaltion ja komission välillä tapauskohtaisesti sovittavien molemminpuolisten velvoitteiden puitteissa, tulojen menetyksestä kärsivien tuottajien hyväksi ja tuotannon taloudellisen elinkelpoisuuden varmistamiseksi.

4. a) Mikäli AKT-valtio on valintakelpoinen siirtoon II osaston säännösten mukaisesti, sen on toimitettava komissiolle 6 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen vastaanottamista seuraavana kuukautena alan yksityiskohtainen erittely, johon sisältyy tulojen menetys ja syyt siihen, viranomaisten toteuttama politiikka sekä suunnitelmat, ohjelmat tai toimenpiteet, joihin varoja käytettäisiin 3 kohdassa esitettyjen tavoitteiden mukaisesti.

b) Komissio ja kyseinen AKT-valtio tutkivat yhdessä suunnitelmat, ohjelmat tai toimenpiteet, joihin tukeen oikeutetut AKT-valtiot sitoutuvat käyttämään siirrettyjä varoja.

- c) Varat käytetään välittömiin toimenpiteisiin, jotka on tarkoitettu vahvistamaan tuotannon taloudellista elinkelpoisuutta tai toimenpiteisiin, jotka on tarkoitettu uudistamaan tuotannon ja viennin rakenteita banaanialan yhtenäisen uudistuspolitiikan mukaisesti.

8 artikla

1. Edellä 1 artiklassa säädetyn tuen myöntäminen edellyttää, että kyseinen AKT-valtio nimeää edustavan toimielimen, jolla on oikeus toimia ja ottaa vastaan tämän asetuksen mukaisesti maksettuja maksuja valtion puolesta.

2. Edustavilla toimielimillä on oltava seuraavat ominaisuudet:

- a) niiden on muodostuttava kokonaan tai pääasiallisesti yhden tai useamman perinteisen AKT-toimittajavaltion banaanintuottajista;
- b) niiden on pyrittävä vähintään kahteen seuraavista tavoitteista:
- tuotteiden laadun parantaminen,
 - jakelu- ja kaupanpitoverkoston laadun parantaminen,
 - tuottajien tulotason parantaminen,
 - tuottajien aseman parantaminen banaanien markkinajärjestelyssä.

3. Edellä 2 kohdan mukaisesti nimetty edustava toimielin on ilmoitettava komissiolle.

9 artikla

Tarvittaessa komissio antaa tämän asetuksen soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt 10 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

10 artikla

Komissiota avustaa neuvoa-antava komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa, tarvittaessa äänestettyään, lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyysmukaan.

Lausunto merkitään pöytäkirjaan; lisäksi jokaisella jäsenvaltiolla on oikeus pyytää, että sen kanta merkitään pöytäkirjaan.

Komission on, niin suurelta osin kuin mahdollista, otettava huomioon komitean lausunto. Sen on ilmoitettava, millä tavoin lausunto on otettu huomioon.

11 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 29 päivästä helmikuuta 1996. Sen voimaolo päättyy 31 päivänä joulukuuta 1996.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä . . .

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

LIITE

ASETUKSEN 2 ARTIKLAN ENSIMMÄISESSÄ LUETELMAKOHDASSA TARKOITETTU LUETTELO

Perinteiset banaanien AKT-toimittajavaltiot

Belize	Madagaskar
Dominica	Norsunluurannikko
Grenada	Saint Lucia
Jamaika	Saint Vincent ja Grenadiinit
Kamerun	Somalia
Kap Verde	Suriname

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

1. Komissio esitti 1 päivänä helmikuuta 1996 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 130 w artiklaan perustuvan ehdotuksen ⁽¹⁾ erityisestä tukijärjestelmästä perinteisille banaanien AKT-toimittajavaltioille 31 päivänä lokakuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2686/94 muuttamisesta ⁽²⁾.
2. Euroopan parlamentti antoi lausuntonsa ehdotuksen ensimmäisessä käsittelyssä 21 päivänä kesäkuuta 1996.
3. Neuvosto vahvisti yhteisen kantansa 23 päivänä heinäkuuta 1996 perustamissopimuksen 189 c artiklan mukaisesti.

II EHDOTUKSEN TAVOITE

Ehdotuksen tavoitteena on lykätä asetuksen (EY) N:o 2686/94 voimassaolon päättymispäivää 28 päivästä helmikuuta 1996 31 päivään joulukuuta 1996.

III YHTEISEN KANNAN ERITTELY

Neuvoston vahvistamaan yhteiseen kantaan on otettu komission ehdotuksen sisältö. Neuvosto on kuitenkin muuttanut ehdotusta siitä syystä, että ei ole laillisesti mahdollista pidentää asetuksen voimassaoloa, joka on päättynyt, niin kuin tämän asetuksen osalta olisi tapahtunut ottaen huomioon sen pidentämiseksi tarvittavat, aikaa vaativiksi tiedetyt menettelyt. Neuvosto päätti siksi antaa uuden asetuksen, jonka teksti on muutettuja soveltamispäivämääriä lukuun ottamatta sama kuin asetuksen, jonka voimassaolo on päättynyt.

⁽¹⁾ EYVL N:o C 92, 28.3.1996, s. 16

⁽²⁾ EYVL N:o L 286, 5.11.1994, s. 1

Neuvoston 27 päivänä syyskuuta 1996 vahvistama

YHTEINEN KANTA (EY) N:o 60/96

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 96/.../EY antamiseksi kuluttajansuojasta kuluttajille tarjottavien tuotteiden hintojen ilmoittamisessa

(96/C 333/02)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 129 a artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 189 b artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsovat, että

1) on tärkeää taata kuluttajansuojan korkea taso; yhteisön olisi edistettävä sitä erityisillä toimilla, jotka tukevat ja täydentävät jäsenvaltioiden noudattamaa menettelytapaa riittävien hintatietojen antamiseksi kuluttajille tarjottavissa tuotteissa,

2) Euroopan talousyhteisön kuluttajansuoja- ja kuluttajavalistuspolitiikan alustavasta ohjelmasta 14 päivänä huhtikuuta 1975 annetussa neuvoston päätöslauselmassa ⁽⁴⁾ sekä Euroopan talousyhteisön kuluttajansuoja- ja kuluttajavalistuspolitiikan toisesta ohjelmasta 19 päivänä toukokuuta 1981 annetussa neuvoston päätöslauselmassa ⁽⁵⁾ edellytetään hintojen ilmoittamista koskevien yhteisten periaatteiden vahvistamista,

3) nämä periaatteet on vahvistettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 79/581/ETY ⁽⁶⁾ ja direktiivillä 88/314/ETY ⁽⁷⁾ tiettyjen elintarvikkeiden ja muiden tuotteiden kuin elintarvikkeiden hintojen ilmoittamisen osalta,

4) yhteys tuotteiden yksikköhinnan ilmoittamisen ja niiden pakkaamisen valmiiksi määrättyihin yhteisön tasolla hyväksytyihin määräärijoista vastaviin eriin välillä on osoittautunut liian monimutkaiseksi soveltaa, ja sen vuoksi tämä yhteys olisi korvattava uudella yksinkertaisemmalla järjestelmällä kuluttajan edun mukaisesti, tämän kuitenkaan rajoittamatta pakkauksen standardointiin liittyviä sääntöjä,

5) myyntihinnan ja yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuus parantaa merkittävästi kuluttajavalistusta erityisesti ostohetkellä, koska se on helpoin keino antaa kuluttajille mahdollisuus arvioida ja vertailla tuotteiden hintoja parhaalla mahdollisella tavalla ja tehdä näin tietoihin perustuvia valintoja yksinkertaisen vertailun perusteella,

6) tämän vuoksi olisi oltava yleinen sekä myyntihinnan että yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuus kaikkien tuotteiden osalta lukuun ottamatta pakkaamattomina myytäviä tuotteita, joiden myyntihintaa ei voida vahvistaa ennen kuin kuluttaja on ilmoittanut haluamansa määrän,

7) jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta edellä mainittua velvoitetta palvelujen tarjoamisen yhteydessä myytäviin tuotteisiin sekä huutokauppa-myyntiin ja taide- ja antiikkiesineiden myyntiin,

8) on tarpeen ottaa huomioon, että tiettyjä tuotteita pidetään kaupan yleisesti ja tavanomaisesti muissa kuin kiloina, litroina, metreinä, neliömetreinä tai

⁽¹⁾ EYVL N:o C 260, 5.10.1995, s. 5

⁽²⁾ EYVL N:o C 82, 19.3.1996, s. 32

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 18 päivänä huhtikuuta 1996 (EYVL N:o C 141, 13.5.1996, s. 191), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 27 päivänä syyskuuta 1996 (sitä ei ole vielä julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä) ja Euroopan parlamentin päätös, tehty ... (sitä ei ole vielä julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä).

⁽⁴⁾ EYVL N:o C 92, 25.4.1975, s. 2

⁽⁵⁾ EYVL N:o C 133, 3.6.1981, s. 2

⁽⁶⁾ EYVL N:o L 158, 26.6.1979, s. 19, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna parlamentin ja neuvoston direktiivillä 95/58/EY (EYVL N:o L 299, 12.12.1995, s. 10)

⁽⁷⁾ EYVL N:o L 142, 9.6.1988, s. 19, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna parlamentin ja neuvoston direktiivillä 95/58/EY

kuutiometreinä ilmoitettavissa määrissä, ja tämän vuoksi on suotavaa, että jäsenvaltiot voivat tietyissä tapauksissa sallia yksikköhinnan ilmoittamisen suhteessa tavanomaisesti käytetyn määräärvon kymmenyksen tai tasaosaan tai erilaiseen yksittäiseen määräärvon ottaen huomioon tuotteen se laji ja määrä, jossa tuotetta kyseisessä jäsenvaltiossa tavanomaisesti myydään,

- 9) yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuus voi aiheuttaa kohtuutonta taakkaa pienille vähittäisliikkeille tietyissä tilanteissa, ja siksi jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus päättää, että tätä velvollisuutta ei sovelleta kyseisissä tapauksissa,
- 10) jäsenvaltioilla olisi myös oltava mahdollisuus poiketa yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuudesta, silloin kun tuotteen hinnan ilmoittaminen ei ole oleellista tai silloin kun se aiheuttaisi sekaannusta; esimerkiksi tapauksissa, joissa määrän ilmoittaminen ei ole merkityksellistä hintojen vertailun kannalta tai joissa eri tuotteita pidetään kaupan samassa pakkauksessa,
- 11) loppuunsaatetun järjestelmän soveltamisen helpottamiseksi jäsenvaltiot voivat muiden tuotteiden kuin elintarvikkeiden osalta laatia luettelon niistä tuotteista tai tuoteluokista, joihin edelleen sovelletaan yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuutta.
- 12) ainoastaan yhteisön tason säännöksillä voidaan taata yhtenäinen ja selkeä tiedotus, josta hyötyvät kaikki kuluttajat sisämarkkinoilla; uusi yksinkertaistettu lähestymistapa on sekä tarpeellinen että riittävä tämän tavoitteen saavuttamiseksi,
- 13) erityistä huomiota olisi kiinnitettävä pieniin vähittäisliikkeisiin; tämän vuoksi komissio antaa selvityksen tämän direktiivin soveltamisesta viimeistään viisi vuotta siitä, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, ja ottaa siinä erityisesti huomioon tämän direktiivin soveltamisesta pienissä vähittäisliikkeissä saadut kokemukset, muun muassa myyntimenetelmissä ilmenevien suuntausten ja teknologisen kehityksen osalta,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tämän direktiivin tarkoituksena on säännellä kauppiaiden kuluttajille tarjoamien tuotteiden myyntihinnan ja

yksikköhinnan ilmoittamista kuluttajavalistuksen lisäämiseksi ja hintavertailun helpottamiseksi.

2 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 'myyntihinnalla' tuotteen yksikköhintaa tai tuotteen tietyn määrän hintaa,
- 'yksikköhinnalla' tuotteen kilo-, litra-, metri-, neliömetri- tai kuutiometrihintaa,
- 'irtotavarana myytävillä tuotteilla' pakkaamattomina ja kuluttajan läsnäollessa mitattavia tuotteita,
- 'kauppialla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka myy tai tarjoaa ostettavaksi kaupallisen tai ammatillisen toimintansa piiriin kuuluvia tuotteita,
- 'kuluttajalla' luonnollista henkilöä, joka ostaa tuotteen sellaiseen tarkoitukseen, joka ei kuulu hänen kaupallisen tai ammatillisen toimintansa piiriin.

3 artikla

- Myyntihinta ja yksikköhinta on ilmoitettava kaikkien 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden osalta, jollei 7 artiklan säännöksistä yksikköhinnan osalta muuta johdu.
- Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta 1 kohtaa:
 - palvelusuorituksen yhteydessä myytäviin tuotteisiin, ja
 - huutokauppamyyntiin sekä taide- ja antiikkiesineiden myyntiin.
- Irtotavarana myytävien tuotteiden osalta on ilmoitettava vain yksikköhinta.
- Mainoksessa, jossa mainitaan 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden myyntihinta, on ilmoitettava myös 7 artiklassa tarkoitettu yksikköhinta.

4 artikla

- Myyntihinnan ja yksikköhinnan on oltava yksiselitteisiä, helposti tunnistettavia ja selvästi luettavia.
- Myyntihinnan ja yksikköhinnan on jäsenvaltioiden vahvistamien edellytysten mukaisesti liityttävä tuotteen lopulliseen hintaan.
- Yksikköhinnan on kansallisten ja yhteisön säännösten mukaisesti viitattava pakkauksessa ilmoitettuun määrään.

Kun kansalliset säännökset tai yhteisön säännökset edellyttävät nettopainon ja kuiva-ainepainon ilmoittamista tiettyjen esipakattujen tuotteiden osalta, riittää yksikköhinnan ilmoittaminen kuiva-aineen osalta.

5 artikla

Jäsenvaltioiden on annettava hintojen ilmoittamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt (esimerkiksi merkitsemisen tai etiketillä varustamisen osalta).

6 artikla

Jäsenvaltiot voivat määrätä, että yksikköhinnan on viitattava edellä 2 artiklan b kohdassa tarkoitettujen määrien kymmenjärjestelmän kerrannaiseen tai kerrannaisen osaan tai yhtenäiseen määrän yksikköön, joka poikkeaa edellä 2 artiklan b kohdassa tarkoitettua määräästä tai yksiköstä ottaen huomioon tuotteen se laji ja määrä, jossa tuotetta kyseisessä jäsenvaltiossa tavanomaisesti myydään.

7 artikla

1. Jäsenvaltiot voivat olla soveltamatta tuotteiden yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuutta, kun on kyse tuotteista, joihin sovellettu tällaisella ilmoittamisella ei tuotteiden lajin tai käyttötarkoituksen vuoksi olisi merkitystä tai ilmoittaminen saattaisi aiheuttaa sekaannusta.

2. Jäsenvaltiot voivat olla noudattamatta velvoitetta ilmoittaa sellaisten tuotteiden yksikköhintaa, joiden suhteen kansallisen tai yhteisön lain säännökset eivät vaadi pitoisuuden, massan, pinta-alan tai tilavuuden ilmoittamista. Tämä koskee erityisesti kappaleittain tai yksittäin myytäviä tuotteita.

3. Edellä 1 ja 2 kohdan säännösten soveltamiseksi jäsenvaltiot voivat muiden kuin elintarvikkeiden osalta laatia luettelon niistä tuotteista tai tuoteluokista, joihin on edelleen sovellettava yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuutta.

8 artikla

Jäsenvaltiot voivat säätää, että yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuutta ei sovelleta tietyissä pienissä vähittäismyymintapaikoissa muihin kuin irrallaan kaupan pidettäviin tuotteisiin, jollei 13 artiklasta muuta johdu, jos yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuus aiheuttaisi tällaisille myymintapaikoille kohtuutonta vaivaa myytäväksi tarjottujen tuotteiden lukumäärän, myyntialueen ja myyntipaikan ominaisuuksien vuoksi, erityisten myyntiosuhteiden vuoksi, joissa tuote ei ole suoraan kuluttajan saatavilla, tai tiettyjen kaupankäyntimuotojen kuten eräiden liikkuvan kaupan muotojen vuoksi.

9 artikla

Jäsenvaltioiden on säädettävä tämän direktiivin mukaisesti annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavasta seuraamusjärjestelmästä ja toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet niiden täytäntöönpanon varmistamiseksi. Näiden seuraamusten on oltava vaikuttavia, suhteellisia ja vakuuttavia.

10 artikla

1. Kuluttajansuojasta elintarvikkeiden hintojen ilmoittamisessa annetun direktiivin 79/581/ETY ja kuluttajansuojasta muiden tuotteiden kuin elintarvikkeiden hintojen ilmoittamisessa annetun direktiivin 88/314/ETY muuttamisesta 29 päivänä marraskuuta 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/58/EY⁽¹⁾ 1 artiklassa mainittua yhdeksän vuoden siirtymäaikaa pidennetään tämän direktiivin 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun päivämäärään.

2. Kumotaan tämän direktiivin 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua päivämäärää direktiivit 79/581/ETY ja 88/314/ETY.

11 artikla

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita antamasta tai pitämästä voimassa kuluttajavalistusta ja hintojen vertailua paremmin edistäviä määräyksiä, jo sanotun kuitenkin rajoittamatta jäsenvaltioille perustamissopimuksessa määrättyjä velvoitteita.

12 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava voimaan tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään ... (*). Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä. Niiden on sovellettava näitä säännöksiä kyseisestä päivästä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niitä virallisesti julkaistaessa niihin on liitettävä viittaus tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina ne kansalliset säännökset, jotka ne antavat tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä.

13 artikla

Komissio antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään kolmen vuoden kuluessa 12 artiklan 1 koh-

⁽¹⁾ EYVL N:o L 299, 12.12.1995, s. 11

(*) 24 kuukauden kuluttua siitä, kun direktiivi on julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

dassa tarkoitettusta päivämäärästä tämän direktiivin, erityisesti 8 artiklassa annettujen säännösten, soveltamista koskevan laajan kertomuksen ja liittää siihen tarvittaessa ehdotuksen.

Tämän perusteella Euroopan parlamentti ja neuvosto tarkastelevat uudelleen 8 artiklan säännöksiä.

14 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

15 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä ...

Euroopan parlamentin puolesta

Puheenjohtaja

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

NEUVOSTON PERUSTELUT

I. JOHDANTO

1. Komissio toimitti 17 päivänä heinäkuuta 1995 neuvostolle EY:n perustamissopimuksen 129 a artiklan nojalla tehdyn ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi kuluttajansuojasta kuluttajille tarjottavien tuotteiden hintojen ilmoittamisessa.
2. Euroopan parlamentti antoi lausuntonsa 18 päivänä huhtikuuta 1996, talous- ja sosiaalikomitea 20 päivänä joulukuuta 1995.
3. Komissio toimitti neuvostolle tarkistetun ehdotuksen 24 päivänä kesäkuuta 1996.
4. Neuvosto vahvisti 27 päivänä syyskuuta 1996 yhteisen kantansa perustamissopimuksen 189 b artiklassa määrättyä menettelyä noudattaen.

II. TAVOITE

Ehdotus on laadittu korvaamaan yksinkertaisella järjestelmällä elintarvikkeiden osalta direktiivin 79/581/ETY perusteella ja muiden tuotteiden kuin elintarvikkeiden osalta direktiivin 88/314/ETY perusteella käytössä oleva hintojen ilmoittamismekanismi, koska sen soveltaminen on osoittautunut hyvin monimutkaiseksi jäsenvaltioille ja edellyttänyt siirtymäkautta.

Seitsemän vuoden siirtymäkautta on pidennetty yhdeksään vuoteen eli 6 päivään kesäkuuta 1997 asti direktiivillä 95/58/ETY.

Uudessa, yksinkertaistetussa järjestelmässä luovutaan hintojen ilmoittamisen sitomisesta tuotteiden pakkaamiseen valmiiksi etukäteen sovittuina määrinä tai tilavuuksina ja veloitetaan yleisesti merkitsemään tuotteisiin myyntihinta ja yksikköhinta, mikä parantaa merkittävästi kuluttajien tiedonsaantia.

Ehdotuksen mukaan nämä säännökset eivät koske tai voivat olla koskematta tiettyjä myyntitoiminnan muotoja ja jäsenvaltiot voivat olla soveltamatta yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuutta silloin, kun se ei ole merkityksellistä. Pienten vähittäisliikkeiden osalta hinnan ilmoittamisvelvollisuutta voidaan lykätä kuudella vuodella tietyin ehdoin.

III. YHTEISEN KANNAN ERITTELY

(Viittaukset liittyvät tarkistetun ehdotuksen sanamuotoon)

1 artikla

Sanamuoto ”milloin sellainen vertailu on aiheellista” on poistettu selvyys vuoksi, koska yhteisen kannan 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan mahdolliset poikkeukset ja 7 artiklan 1 kohdassa (entinen 6 artikla) kuvataan tapaukset, jolloin jäsenvaltiot voivat olla soveltamatta yksikköhinnan ilmoittamisvelvollisuutta.

2 artikla

Neuvosto halusi mieluummin säilyttää lopullista hintaa koskevan 4 artiklan 2 kohdan.

C alakohdan sana ”mitata” kattaa myös tuotteen punnitsemisen.

Kysymystä muista kuin b alakohdassa mainituista määristä käsitellään uudessa 6 artiklassa.

3 artikla

Neuvosto katsoi tarkoituksenmukaisemmaksi käsitellä erivapauksia ainoastaan tässä artiklassa ja jättää jäsenvaltioiden päätettäväksi tällaisten erivapauksien soveltaminen tai soveltamatta jättäminen.

Neuvosto piti parempana 2 kohdassa, että

- viitataan, kuten 1 kohdassa, sekä myyntihintaan että yksikköhintaan
- säilytetään ensimmäisessä luetelmakohdassa yleislauseke yksittäistapausten luettelon sijasta
- erivapauksien kohdalla ei nimenomaisesti mainita kiertäviä kauppiaita, liikennevälineissä myytäviä tuotteita ja automaateissa myytäviä tuotteita, vaan jätetään asia kunkin jäsenvaltion päätettäväksi ottaen huomioon 7 ja 8 artiklan määräykset (entinen 6 ja 7 artikla)
- sisällytetään ilmoittamisvelvollisuuden piiriin huutokauppamyyni sekä taide- ja antiikkiesineiden myynti, koska esimerkiksi joissain jäsenvaltioissa huutokaupattaviin esineisiin edellytetään merkittäväksi arvioitu hinta.

Ottaen huomioon 1 artiklan sanamuoto ("kauppioiden kuluttajille tarjoamat tuotteet") ja 2 artiklan määritelmä "kauppias"-sanasta direktiiviä ei sovelleta yksityismyyntiin.

Erään valtuuskunnan mielestä ei ollut 3 artiklan vastaista olla ilmoittamatta hintaa kallisarvoisille koruille. Lisäksi se oli sitä mieltä, että käytettyjen tavaroiden osalta jäsenvaltioilla pitäisi olla mahdollisuus olla soveltamatta hinnan ilmoittamisvelvollisuutta ja että tämä kysymys olisi käsiteltävä uudestaan toisessa käsittelyssä.

4 kohdassa neuvosto hyväksyi parlamentin ehdottaman mainontaa koskevan ratkaisun.

4 artikla

2 kohdan osalta viitataan 2 artiklaa koskeviin huomautuksiin.

3 kohtaan lisättiin selkeyden ja ymmärrettävyyden vuoksi kuiva-ainepainoa koskeva maininta.

5 artikla ja uusi 6 artikla

Neuvosto piti parempana selventää 5 artiklassa, että artiklassa mainitut säännöt koskevat hintamerkintävelvoitteen käytännön näkökohtia, ja lisätä uuden 6 artiklan, joka koskee tuotteiden määriä, jotka poikkeavat 2 artiklan b kohdassa mainituista.

Kymmenjärjestelmän kerrannaiset tai kerrannaisten osat tarkoittavat esimerkiksi 100 kg:aa (rakennusmateriaalit), tai 100 g:aa (mausteet), kun taas yhtenäinen määrän yksikkö tarkoittaa esimerkiksi 0,75 l:aa viinin osalta ja 450 g:aa hillojen tai tuopeittain myytävän tynnyrioluen osalta.

7 artikla (entinen 6 artikla)

1 kohdassa neuvosto piti parempana korvata sana "meaningful" englannin sanalla "significant", koska se on oikeampi sana muille kielille käännettynä.

Konditionaalin käyttö "ei olisi merkitystä" "ei ole merkitystä" sijasta tuntui loogisemmalta, eikä se vaikuta asiasisältöön.

Sanamuotoa "ovat omiaan aiheuttamaan sekaannusta" pidettiin hyödyllisenä, ja se säilytettiin kattamaan esimerkiksi useampia tuotteita sisältävät tuotteet (kauneudenhoitotuotteet).

Neuvosto halusi myös säilyttää 2 kohdan.

3 kohdassa neuvosto halusi säilyttää vaihtoehtolausekkeen.

8 artikla (entinen 7 artikla) ja 13 artikla (uusi)

Sovitteluratkaisuna eri kantojen välillä, joista kaksi oli aivan vastakkaisia (pienien vähittäisliikkeiden lukeminen välittömästi direktiivin soveltamisen piiriin / pysyvä vapauttaminen direktiivin soveltamisesta), neuvosto hyväksyi erivapauden mahdollisuuden, jonka edellytyksenä on komission laatima laaja kertomus direktiivin ja erityisesti tämän 8 artiklan soveltamisesta kolme vuotta direktiivin voimaantulon jälkeen, johon liittyy tarvittaessa ehdotus, sekä se, että parlamentti ja neuvosto käsittelevät 8 artiklaa uudelleen tältä pohjalta.

Mitä tulee ehtoihin, joilla pienet vähittäisliikkeet vapautetaan direktiivin soveltamisesta, neuvoston mielestä oli loogisempaa ottaa huomioon kaikki kyseeseen tulevat tekijät (myytävien tuotteiden määrä ym.), jotka ovat syynä tai osallisina siihen, että direktiivin noudattamisesta muodostuu liian suuri taakka. Näistä se piti tärkeinä myös myyntiolosuhteita, joissa tuote ei ole suoraan kuluttajan saatavilla. Liikkuva kauppa säilytettiin esimerkiksi tietyistä kaupankäynnin muodoista.

10 artikla (entinen 9 artikla)

Neuvosto säilytti parlamentin ehdottaman ratkaisun.

11 artikla (uusi)

Aikaisempien direktiivien mukaisesti neuvosto lisäsi vähimmäisvaatimuslausekkeen.

12 artikla (entinen 10 artikla)

Neuvosto hyväksyi parlamentin ehdottaman määräajan.

Johdanto-osa

Neuvosto on muokannut ja yksinkertaistanut johdantokappaleita. Se ei ottanut mukaan johdantokappaleita, jotka eivät vastaa artiklakohtia.

Parlamentin ehdottamista ja komission hyväksymistä johdantokappaleista neuvosto ei ottanut huomioon johdantokappaleita n:o 1, 8 ja 20. Johdantokappaleen n:o 2 muutos otetaan ainakin osittain huomioon johdantokappaleissa n:o 5 ja 12.

Parlamentin ehdottamat tarkistukset, joita komissio ei hyväksynyt

Neuvosto ei ottanut huomioon näitä tarkistuksia.
